

TEKNİK ELEMANLARIN YÖNETİMDE SÖZ SAHİBİ OLMALARI GEREĞİ

Yıllardır, bilgi ve tecrübelerini, yaratıcı yeteneklerini halkının hizmetine sunma olanağını bulamayan, iktidarlarca aşağılanan, hor görülen, daima politik ve ekonomik baskılar altında tutulan teknik elemanların bugün üzerinde en çok durdukları, tartıştıkları konu, yurt kaynaklarının kullanılmasıyla, yatırımlarla ilgili kararların alınmasında daha etkin olmanın yollarının neler olduğudur. Bu konu, geniş kapsamıyla, kamu kesiminde çalışanların yönetime katılmalarının yolları üzerindeki tartışmanın bir parçası olarak ortaya çıkmaktadır.

Bu tartışma çoğu zaman yanlışlara sürüklenmekte, sorunlar ve nedenleri yanlış olarak ortaya konarak «teknokrat-bürokrat çelişkisi» gibi bir noktaya getirilip bırakılmaktadır. Oysa, gittikçe yaygınlaşan bu tartışmanın sağlıklı olarak gelişebilmesi için yakın geçmişimizin ana hatları ile gözden geçirilmesi gerekli ve yeterlidir. Böylece politik tercihlerle teknik tercihlerin çelişme nedenleri, halk yararına olmayan politik tercihlerin, yurtsever teknik elemanların bütün direnmelerine rağmen, nasıl olup da uygulanabildiği ortaya çıkacaktır. Ancak bundan sonradır ki,

teknik elemanların karar ve uygulamada etkinliğinin arttırılması yolunda atılacak adımlar doğru olarak saptanabilir.

YÖNETİME KATILMA İHTİYACI NEDEN DOĞMUŞTUR

Teknik elemanlarda yönetime katılma ihtiyacını doğuran neden, diğer kamu personelinde de olduğu gibi, halkın ihtiyaçlarını ve ülkenin çıkarlarını gözeten her görüşün, her uygulamanın, yönetimi elinde tutan iktidarlar tarafından tepkiyle karşılanması ve baskıyla engellenmesi olmuştur. Kamu personelinin bazı kesimleri bu tepki ve baskıyı daha yakından duyarlar. Teknik elemanlar da yatırım kararlarının yakın çevresinde yer aldıkları ve bunların uygulayıcıları oldukları için, günlük hayatlarında, iktidarlarla en çok karşı karşıya gelen kesimlerden olmuşlardır. Gerçekten, kamu kesiminde çalışan teknik elemanların çalışma hayatları, meslekî bilgi ve tecrübelerinin, yurt çıkarlarının yönlendirdiği görüşlerini, bilim ve tekniği hiçe sayarak halkın ihtiyaçlarını ayaklar altına alan kararlar karşısında savunma mücadelesi içinde geçmektedir. Yakın geçmişimizde bunu doğrulayan sayısız örnekler vardır.

Yeraltı kaynaklarımız, dünya piyasalarında paha biçilmez değerde olduğu için, uluslararası firmalar tarafından yıllarca yurt dışına taşınmış, bunların yurt içinde değerlendirilmesini savunan, bu değerlendirme için gereken bilgi ve tecrübenin, insan gücünün ülkemizde bulunduğunu öne süren teknik elemanlar susturulmaya çalışılmıştır.

Linyit madenlerimizin kamu eliyle verimli bir biçimde işletilmesi ve akarsularımızdan gereğince yararlanılmasıyla enerji sorunumuz zamanında ve kesin olarak çözülebilecek iken, teknik elemanlarımızın bütün karşı koymalarına rağmen, gereken tedbirlerin alınmasında geç kalınmış ve akaryakıtı dayalı, dolayısıyla dışa bağımlı bir enerji politikasına öncelik verilmiştir.

Yurtsever teknik elemanların yıllardır öne sürdükleri görüşlere rağmen, ağır sanayi kurulması geri plana atılmış, öncelik tüketime dönük ve dışa bağımlı montajcılığa verilmiş, yatırımlar bu alanlara kaydırılarak gerçek bir milli sanayi kurulması engellenmiştir.

Arsa spekülasyonunu önleme gereği ve tedbirleri yıllardır teknik elemanlarca ortaya konduğu halde, yılda 100 milyarın üzerine çıkan spekülatif değer artışlarına göz yumulmuş, tasarrufların taşınmaz mallara yatırılması teşvik edilmiştir.

Düzensiz ve plansız kentleşmenin topluma olan maliyetini ve bunu önleme yollarını yıllardır tekrarlayan teknik elemanların karşısında kılla-

rını kıpırdatmayan iktidarlar, sorunların dayanılmaz hale gelmesini beklemişler, sonra da büyük kentlerimizin altyapı ihtiyacının karşılanmasıyla uluslararası firmalara milyonlarca liralık kazanç olanağı sağlamışlardır.

Politik iktidarlar, demiryolu ve deniz taşımacılığı yerine, halkımıza çok daha pahalıya malolan ve lastiğinden yakıtına kadar herşeyi ile sadece yabancı firmaların kazancını arttırmaya yarayan karayolu taşımacılığını, yine teknik elemanlarımızın bütün direnmelerine rağmen, yaygınlaştırmışlardır.

Ülkedeki bütün büyük yatırımlar, yabancılar eliyle ve onların çıkarlarına hizmet edecek biçimde gerçekleştirilirken, yurt çıkarlarını savunan teknik elemanlar ekonomik ve demokratik baskı altına alınmışlardır.

Bütün bu örnekler, fakir halkımızın emekleriyle yaratılan değerleri, gene halkımızın malı olan doğal kaynaklarımızı kapitalist dünyayı yöneten tekellere aktaran emme basma tulumbayı, teknik elemanların bilincinde şekillendirmeye başlamıştır. Bugün artık açıkça görülmektedir ki, geri kalmış bir ülke olan Türkiye'nin bütün yatırım kararlarında, uluslararası tekelci sermaye ve onun yerli uzantısı olan egemen çevrelerin, kendi yararlarına olan eşitsizliği sürdürmek, ulusal gelirden kendilerine daha büyük paylar koparabilmek amacını taşıyan politikası yansımaktadır. Bunun sonucunda, uluslararası sermayenin politikasının bir parçası olarak, ülkemizin dışa bağımlılığı artmakta, gerçekte belirli çevrelere daha fazla gelir transferinden başka bir şey olmayan kaynak ya da yatırım israfı belirmektedir.

Ülkemizin kaynaklarının kullanılmasında, ülke kalkınmasını amaçlayan yatırım kararlarının verilmesinde «teknik tercih» daima yurt çıkarları yönündedir. «Teknik» terimi ülkenin kalkınmasıyla bağımlıdır, bütün «teknik kararlar» ülkenin kalkınmasını halkımızın daha iyi, daha yüksek yaşama koşullarına erişmesini amaçlar. Bunun ayrılmaz sonucu olarak, ülke kalkınmasını öngören tekniği uygulayan teknik elemanlar, bir bütün olarak ülke kalkınmasının, halkımızın yaşama koşullarının yükselmesinin doğal yandaşdır.

Çıkarları yurt çıkarlarının karşısına düşen egemen çevreler, teknik elemanları kendi sömürü makinalarının basit bir parçası olarak yorumlamakta ve onları kendi politik tercihlerinin baskısı altında tutmaktadırlar. Halen ülkemizde teknik elemanlara en alt düzeylerde ve gelirden en büyük payı alan kesimlerin çıkarlarını zedelemeyecek ölçüde, sınırlı söz ve karar hakkı tanınmaktadır. Teknik tercihlerle, egemen çevrelerin politik tercihlerinin birbirine ters düştüğü ülkemizde, kaynakların kul-

lamlanmasında ve diğer yatırım kararlarında teknik elemanların etkinliği arttıkça egemen çevrelerin israf ve dışa bağımlılık politikalarının kırılması, oynanan oyunların halkın gözleri önüne daha açık bir biçimde serilmesi olanağı doğacaktır. Bütün bunların bilincinde olan teknik elemanlar, kaynaklarımızı halkımızın hizmetine sunmak üzere yatırım kararlarında söz sahibi olma ihtiyacını daha fazla duymaktadır.

Diğer taraftan bugün, ülkemizde, halkın her kesimine örgütlenme ve yönetime katılma özgürlüğü vaadeden bir hükümetin yönetimde görünmesi, teknik elemanların bu konuda sabırsız davranmalarının bir nedenidir. Geçmiş iktidarların tutumuna bir tepki olarak, kaynakların kullanılmasında ve uygulamada teknik elemanlara insiyatif kullanmayı sağlayabilecek adımlar atma fırsatını değerlendirme ihtiyacından doğan bu sabırsızlık, yönetime katılma isteğinin daha kesin, daha somut olarak duyulmasına yolaçmaktadır.

YÖNETİME KATILMA NEDİR? NE DEĞİLDİR?

Yönetime katılma kavramı, belirli amaçların sağlanmasını öngören bir biçimdir. Yönetime katılma hiç bir zaman teknik elemanların nihai hedefi değildir; asıl hedef kaynakların kullanılmasında, yatırımlarda verilen kararların yurt çıkarlarını yansıtması, halkın gerçek ihtiyaçlarını gözetmesidir. Dolayısıyla yönetime katılma bu hedefleri sağladığı sürece yeterli ve yararlı bir çözümdür. Bu niteliklere erişemeyen ya da yoldan saptırılmış bir söz ve karar hakkının hiç bir pratik sonuç sağlamıyacağı açıktır.

YÖNETİCİ KADEMELERDE GÖREV ALARAK YÖNETİME KATILINAMAZ

Teknik elemanların yönetime katılması konusunda ortaya çıkan en belirgin yanılma, yönetici kademelerde görev almayı yeterli sayan görüştür. Teknik elemanların bütünsel varlıklarını ve bundan sağladıkları gücü gözden uzak tutan bu görüş yönetici kademelerdeki teknik elemanları sermayenin örgütlü gücü karşısında, yalnız ve güçsüz bırakmaktan başka bir sonuç veremez. Yerli ve yabancı sermaye tekellerinin uzantısı olan hükümetler idareci kademelere kendi kapıkulluklarını yapacak kimseleri getirmek isterler. Bu kapıkulluğunu kabullenmeyenler, olmadık baskılarla karşılaşır. Böylece, idareciler ancak ve ancak, halka karşı düşen iktidarların, kuralsız, koşulsuz, emrinde ve denetiminde oldukları sürece idari görevlerinde kalabilirler. Bu nedendir ki, nice teknik eleman, hiç bir şekilde idareci kademelerle yükselememekte; herhangi bir şekilde bu kademelerde görev alabilenlerse, iktidarların poli-

tik baskıları sonucunda ya boyun eğmekte, ya da görevlerini bırakmak zorunda kalmaktadırlar.

Teknik elemanlarla, uluslararası tekeli sermayenin yerli uzantıları arasındaki mücadele, teknik elemanların kişilikleri ya da teknik diplomaları nedeniyle değil, onların diğer bütün çalışanlarla birlikte yurt çıkarlarının ve halkımızın yanında olmasını kaçınılmaz kılan bütünsel varlıkları nedeniyledir. Yukarıda örneklerini sıraladığımız, halkımızın çıkarlarıyla çelişen karar ve uygulamalara daima bir yönetici teknik eleman alet edilmiştir. Söz konusu kararlar alınır ve uygulanırken, yatırımcı kamu kuruluşlarının yönetici kademelerinde, diploması itibariyle teknik olan elemanlar görevliydi. Ancak bu yöneticiler, ya iktidarların adamı olarak, verilen emri körükörüne uygulamış ve böylece halkına ve mesleğine ihanet etmiş, ya da yurtsever niteliğini koruyarak sonuna kadar direnmesi üzerine o görevden atılmışlardır. Bu ikincisini doğrulayan sayısız örnekler vardır. Bunlar açıkça göstermektedir ki, tekeli sermayenin uluslararası gücüne sırtını dayamış iktidarlar karşısında, yönetici kademelerdeki yurtsever teknik elemanların tek başlarına mücadeleleri saygıdeğer bir donkişötlükten öte bir anlam taşımamaktadır.

YÖNETİME PARLAMENTER TEKNİK ELEMAN SAYISINI ARTTIRARAK DA KATILINAMAZ

Yönetimde söz ve karar sahibi olmanın parlamentodaki ya da hükümetteki teknik eleman sayısının artması ile de ilgisi yoktur. Parlamentar teknik elemanlar, içinde buldukları siyasi partinin görüşlerine göre değerlendirilmek durumundadırlar. Partilerin politikalarının teknik elemanlar açısından değerlendirilmesinde kullanılacak ölçü, bu politikaların bağımsız kalkınmadan, bilim ve tekniğin halkın yararına sunulmasından ve halk kesimlerinin örgütlü olarak yönetime katılmalarından yana olup olmadıklarıdır.

Halkın çıkarlarından yana olan bir siyasi partinin politikası, yurtsever teknik elemanların görüşleriyle çelişmeyecektir. Bu nitelikteki bir partiye mensup olan bir parlamenter, teknik eleman olmasa da, bilimi ve tekniği yaratıcı yetenekleriyle halkının hizmetine sunan teknik elemanın yanında yer alacaktır. Yerli ve yabancı tekellerin çıkarlarını savunan bir siyasi partiye mensup olan bir parlamenter ise, diploması itibariyle teknik eleman olsa da, yurtsever teknik elemanların halkın çıkarlarını savunan görüş ve davranışlarının karşısında olacaktır.

Geçtiğimiz yıl içinde, teknik meslek odalarını yoketmeyi amaçlayan kanun teklifini hazırlayanların ve parlamentoda savunanların başında tek-

nik eleman parlamenterler bulunuyordu. Yurtsever teknik elemanların halkının çıkarlarını savunmalarını, kendi haklarını korumalarını sağlayan bu örgütlerin ortadan kaldırılmasına karşı duran parlamenterlerin çoğu ise teknik eleman değildi.

Ülkemizin şimdilik geride bıraktığı dönem, bir mühendisin başbakan olduğu dönemdi. Teknik eleman diploması olanların idareci kademelerde, parlamentoda, hükümette görev alması, yönetime katılma sorunun çözümü anlamına gelseydi, teknik elemanların geçtiğimiz on yıl içerisinde mümkün olan en ileri ekonomik ve demokratik olanaklara sahip olmaları, yurt çıkarını savunan teknik tercihlerin, sermayenin politik tercihlerinin önünde yer alması, dışa bağımlı yatırım politikalarının son bulması gerekirdi. Oysa durum tam tersine olmuş, teknik elemanı kapıkulu yapmayı amaçlayan personel kanunu çıkarılmış, teşvik tedbirleri ile yabancı teknik hizmet ülkemize musallat edilmiş, doğal ve insan gücü kaynaklarımız yerli ve yabancı tekellerin emrine verilmiş, teknik meslek odalarını ve kamu personeli sendikalarını kapatma girişimleri tezgahlanmıştır.

YETKİ - SORUMLULUK SINIRLARININ GENİŞLETİLMESİYLE TEKNİK ELEMANLARIN YÖNETİMDE SÖZ SAHİBİ OLMALARI SAĞLANAMIYACAKTIR.

Teknik elemanların, kendi çalışma alanlarındaki yetki ve sorumluluk sınırlarını genişleterek, onlara daha fazla insiyatif tanınmasının, yatırımlarla ilgili kararlardaki etkinliklerini arttıracacağı görüşü de politik iktidarların niteliğini görmemezlikten gelmenin ürünüdür. Yakın geçmişimiz göstermiştir ki, arkasını dayayacak bir güç olmadığı sürece teknik eleman bu yetkiyi iktidarların görüşleriyle çelişmenin başladığı noktaya kadar kullanabilmektedir. Yetki, iktidarlara rağmen uygulama yapma olanağını, sadece kâğıt üzerinde vermektedir. Fiiliyatta kullanılabilecek bir yetkinin kâğıt üzerinde teknik elemana verilmiş olması ise, sadece iktidarların işine yaramakta, iktidarlara bir suçlama yöneltildiğinde, sorumlunun teknik eleman olduğunu iddia ederek kendilerini rahatlıkla koruyabilmektedirler.

Odaların mesleki denetim yapmasına yıllardır engel olanlar, kamu kuruluşlarında bu denetimi yapan teknik elemanlar üzerinde politik baskı yapanlar, yapı üretiminde gereken düzenlemeleri yapmaktan yıllardır kaçınanlar, geçtiğimiz yıl TMMOB kanununun senatodaki görüşmeleri sırasında çürük ve yıkılan inşaatların sorumluluğunu teknik elemanlara yüklemek cüretini gösterebilmişlerdir.

Şurası açıktır ki, politik ve ekonomik baskılar karşısında işgüvenliği sağlanmamış olan teknik eleman, kendisine kâğıt üzerinde verilmiş yetkileri, iktidarların körükörüne aleti olduğu oranda kullanabilecektir.

KAMU KURULUŞLARININ YÖNETİM KURULLARINDA GÖSTERMELİK TEMSİLCİLERLE YÖNETİME KATILMA SAĞLANAMAZ

Bugün iktisadi kamu kuruluşlarının yönetim kurullarında, o kurumda çalışanların temsilini öngören yasal hükümler vardır. Ancak bu hükümler, uygulamada, çalışanların gerçek temsilcilerinin yönetim kurullarına girebilmesi için önce kendi aralarında örgütlenmelerini gerektirir. Aksi halde, seçim öncesi kulis faaliyetleri yoluyla iktidarlar, kendilerine küçük çıkar ilişkileri ile bağladıkları kişileri seçtirmek olanağını bulabilmektedirler. Bugün örneğin İller Bankasını yöneten üç kişilik Müdürler Kurulunun bir üyesi Banka merkez personeli tarafından seçilir. Ancak bu personelin herhangi bir şekilde örgütlenme, kendi ortak görüşlerini saptama ve buna göre bir aday belirleme olanakları yoktur. Diğer bir çok iktisadi kamu kuruluşunda ise, sadece sendikal örgütlenme hakkı verilmiş olanlar kendi sendikaları aracılığı ile yönetim kurullarına bir ya da iki temsilci sokabilmektedirler.

Bu durumda işçi sayılmayanlara temsil hakkı yoktur. Herşeyin ötesinde yönetim kurullarına giren bir ya da iki temsilci, yedi kişilik yönetim kurulunda azınlıkta kalmakta, dönen oyunların farkına varsalar bile buna engel olamamaktadırlar. Politik iktidarlar ise, bu kuruluşların yönetiminde orada çalışanları egemen kılacak bir temsil oranını sağlamak için kaçınmaktadırlar.

YÖNETİMDE ETKİN OLABİLMEK İÇİN ÖRGÜTLENMEK GEREK

Yönetimde etkin olma, teknik elemanların, yaratıcı güçlerini ortaya koyabilmeleri için gerekli olan özgür çalışma ortamına kavuşmaları ile mümkündür. Teknik eleman, her türlü baskıdan uzak ve kapıkulluktan kurtulmuş olarak çalıştığında, bilimi ve tekniği halkın hizmetine sokabilecektir. Bunun için de kendi haklarını koruyan güçlü örgütlerin varlığı esas olmalıdır. Teknik elemanlar, ancak güçlü örgütlerin içinde toplanabilirlerse, politik baskıları kişi olarak değil örgüt olarak karşılayıp, en doğru görüşleri bu örgütlerin güçlü desteği ile etkili olarak savunabilirler. Gene bu örgütlerin aracılığıyla tekellerin sermayenin ve onun iktidarlarının oyunları halkın gözleri önüne serilebilecektir. Teknik elemanlar, bu örgütleri aracılığıyla bir baskı grubu olabilecekler ve alınan politik kararları etkileyebileceklerdir.

Bugün için, teknik elemanları bünyelerinde toplayan odalar ve dernekler bu görevleri çok sınırlı olarak yerine getirebilmektedirler. Üyelerinin haklarını, işgüvenliğini ve ekonomik çıkarlarını koruyucu herhangi bir araca sahip olmadıkları sürece bu örgütler aracılığıyla verilecek mücadelenin etkinliği yetersiz kalmaya mahkûmdur. Bu nedenle, teknik elemanların yönetime ağırlıklarını koyabilmelerinin tek yolu, toplu sözleşme ve grev hakkını da içeren sendikal örgütlenmeye kavuşabilmeleridir.

TEKNOKRAT - BÜROKRAT AYIRIMI, ÇALIŞANLAR KESİMİNİN GÜÇLENEN BİRLİĞİNİ KIRMAYA YOL AÇAR

Personel Kanununun çıkışından sonra Türkiye'de kamu kesiminde çalışanlar arasında bürokratlarla teknokratlar diye iki ayrı grup olduğu ve bunların birbiriyle zaman zaman çeliştiği görüşü yaygınlaştırılmaya çalışılmıştır. Teknik olmayan kamu personelinin, teknik elemanları çekemediği söylentileri yayılmış; personel kanununu maliyecilerin hazırladığı, böylece teknik elemanların düşük ücretle çalışmalarına maliyeci bürokratların sebep olduğu görüşü her yerde işlenmiştir.

Bu görüş, kamu kesiminde çalışanları bölerek birbirleri ile mücadele etmelerini sağlamak, böylece kendilerine karşı verilmesi gereken asıl mücadelenin yönünü saptırmak isteyen iktidarlar tarafından ortaya atılmıştır. Gerçekte, bugün «bürokrat» olarak adlandırdığımız kesim, memuru kapıkulu yapmayı amaçlayan personel politikalarının sonucu olarak dinamizmini kaybetmiş bir kitledir. Teknik elemanlar bugün, kamu görevlileri içerisinde, görelî olarak daha dinamik bir kesim oluşturabiliyorlarsa, bu nitelikleri ile diğer kamu personelinin de harekete geçirici bir çaba içine girmek zorundadırlar. Amaçlar ortaktır, bu amaçlara varmak için birleşenlerin sayısı arttıkça dayanışma da güçlenecektir.

Sendikal hak mücadelesinde de tüm kamu personelinin birlik içinde olması gereklidir. Diğer çalışanlardan ayrı olarak, sadece teknik elemanların yönetimde söz sahibi olmaları gerektiğini hiç bir şekilde savunamayız. Hele teknik elemanların diğer kamu personeline karşı bir sürtüşme içine girmeleri, onlardan mevzi almak gerektiğini ileri sürmeleri, mücadelemizi zayıflatmaktan başka bir sonuç vermez ve hiç bir doğru nedenle açıklanamaz.

YÖNETİM DAİMA EKONOMİK VE POLİTİK GÜCE SAHİP OLANLARIN ELİNDEDİR

Yönetimde bulunmak, en geniş kapsamıyla, ülkede ekonomik ve politik gücü elinde tutan kesimler için söz konusudur. Bunun dışında kalanlar

çıkarları bütünleştiği oranda yönetimi destekler, çeliştiği oranda yönetimle ve yönetimdekilerle mücadele ederler. Türkiye’de iktidarlar, yıllardır egemen çevrelerin iktidarı olmuş, yönetim giderek yerli ve yabancı tekellerin uzantısı durumuna girmiştir. Halk kitlelerinin, çalışanlar kesiminin çıkarları ise bu iktidarlarla ve onların yönetimi ile çelişmiştir ve çelişmektedir. Bu durumda, çalışanlar kesimi ve onun bir parçası olan teknik elemanlar için halkı, dolayısıyla kendilerini, sömürenlerin baskı aracı olan bir yönetimde sermayenin çıkarları doğrultusunda görev almaları söz konusu olamaz. Böyle bir yönetimle mücadele edilmelidir. Bu nedenle, iktidarlar yerli ve yabancı sermayenin çıkarlarına bağlı olduğu sürece, teknik elemanlar için yönetime katılmak dendiğinde, devlet mekanizmasının içinde ve dışında yürütülecek bir mücadele anlaşılmalıdır.

Yönetime katılma isteklerinin en olumlu ürünü, çalışanları, yönetimde söz ve karar sahibi olmak için mücadeleye yöneltmesi, örgütlenmelerini sağlaması ve bu örgütlü mücadele içinde yönetime katılma kavramını ve yollarını öğretmesidir.

BUGÜNKÜ MÜCADELEMİZ DEMOKRATİK MEVZİLER ELDE ETMEYE YÖNELİKTİR

Bugün için Türkiye’de halkın demokratik özgürlük isteklerini yansıtan bir hükümet vardır. Ancak bu hükümetin «iktidar» olduğunu söylemek güçtür. Gerçek iktidar küçük sermayeyi yutarak hızla güçlenen, güçlendikçe uluslararası tekellere daha iyi hizmet eden, onlarla gittikçe bütünleşen ve onların çıkarlarını daha iyi koruyan yerli tekellerdir. Bu, yakın gelecekte de böyle sürebilir. Bugünkü hükümet ise, buna karşı duran halk kitlelerinin kazandığı, sürekli olamasa bile, çok önemli bir mevzidir. Bugün, gerçekten halk kitlelerinin kendi çıkarlarını savunan iktidarı ve onun uzantısı olan bir hükümet işbaşında olsaydı, teknik elemanların yönetime katılmaları kendiliğinden gerçekleşebilecekti. Durum böylesine kesin olamadığı içindir ki, teknik elemanlar ve tüm kamu görevlileri, ilerde daha da güçlenecek tekeli sermaye karşısında, halkın çıkarlarını ve kendi haklarını korumada yararlanabilecekleri mevziler elde etmeye çalışmalıdırlar. Böylece, karar verici organların içerisine girerek, ya da onların dışında güçlü örgütler oluşturarak politik kararları etkilemek ve yurt çıkarlarına ters düşen kararları halkın önünde teşhir etmek mümkün olabilecektir.

Yönetime katılmak için örgütlenmeler, ancak halkın çıkarlarını savunan hükümetlerin varolduğu dönemlerde, karşı mücadele aracı olmaktan çıkıp kararların oluşturulmasında birlikte çalışma biçimine dönüşebilecektir.

Bugün için teknik elemanların yapması gereken, ilerde savunabileceği mevziler elde etmeye çalışmak, demokratik haklarını genişletmek ve halk kitleleri içerisindeki yerlerini almaktır. Yönetime katılma yolunda ortaya konacak öneriler, teknik elemanların, ulaşmak için örgütlü mücadele verecekleri hedefler olmak durumundadır.

SONUÇ VE ÖNERİLER

Örgütsüz olarak yönetime katılma mümkün olmadığına göre kamu kesiminde çalışanların sendikal haklarının alınması, mücadelenin ilk hedefi olacaktır. Teknik elemanlar bu mücadeleyi bundan sonra daha etkin ve daha yaygın olarak sürdürmek, diğer kamu personeli ile bütünleşerek mücadelenin gücünü arttırmak zorundadırlar. Sendikal örgütlenme gerçekleştiğinde, bu örgütler yönetime katılma yollarını ve bunun için verecekleri mücadelenin yöntemlerini kendileri saptıyacaklardır. Toplu sözleşme ve grev hakkıyla donatılmış sendikal örgütlenme gerçekleşinceye kadar teknik elemanlar, dernekler ve odaları aracılığıyla haklarını ve görüşlerini savunmaya devam edecek, böylece bir baskı gurubu olarak, alman politik kararları etkilemeye çalışacaklardır. Bu çabalarının etkinliğinin artması, antidemokratik Dernekler Kanununun hemen iptal edilmesi ve yerine demokratik haklar tanıyan yeni bir kanunun çıkarılması ile mümkündür. Odalar biçimindeki örgütlerin, kamu kuruluşlarında, yönetim ve danışma kurullarında doğrudan doğruya temsilini ve kendi mesleklerini ilgilendiren konularda söz ve oy sahibi kılınmalarını sağlayacak uygulamalara ve yasa değişikliklerine hemen gidilmesi gereklidir. Bu iki konu teknik elemanların örgütlü mücadelelerinin kısa vadeli hedeflerinden olmalıdır.

Bu örgütlenme çabalarının yanısıra, kamu kesimindeki teknik hizmetleri tek elden yürütmeyi sağlayacak, özerk bir kuruluşa ve yönetimin tabandan yukarı doğru gerçekleştiği bir yapıya sahip olan bir örgütün kurulması için çaba harcanmalıdır. Böyle bir örgüt en azından teknik elemanların politik baskılar karşısındaki örgütlü direncini arttıracaktır.